

מ"י 28520/01/20 - מדינת ישראל נגד אבי אוסעדון, שגית אוסעדון

בית משפט השלום באשקלון

מ"י 28520-01-20 מדינת ישראל נ' אוסעדון אבי
מ"י 28561-01-20 מדינת ישראל נ' אוסעדון שגית
תיק חיצוני: 223465/2019

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ליפז סימני חוקרת ימ"ר לכיש -
גב' אתי ואגס חוקר רשות המסים - מר עידו שטרן
נגד
משיבים
1. אבי אוסעדון 2. שגית אוסעדון
שניהם ע"י ב"כ עו"ד מאיר ארנפלד

החלטה

1. בפני בקשת המבקשת להורות על הארכת תנאי שחרורם של המשיבים למשך 180 יום נוספים.
 2. ביום 6.8.20 התקיים דיון בבקשה זו במעמד הצדדים, במסגרתו הגיעו הצדדים להסכמה ביחס להארכת מרבית תנאי שחרורם של המשיבים.
 3. המחלוקת בין הצדדים נותרה ביחס להארכת שני תנאים: האחד - התנאי האוסר על המשיבים לעסוק בתחום העיסוק נשוא החקירה, השני - התנאי הנוגע לגובה ההפקדה הכספית.
 4. ב"כ המבקשת עמדה על כך שיוארך התנאי שאוסר על המשיבים לעסוק בתחום הנחקר, זאת בשל המסוכנות הנשקפת מן המשיבים ובשל החשש כי אם יותר להם לעסוק בתחום עיסוקם, קרי מתן שירותים פיננסיים, קיימת לשיטתה סבירות גבוהה כי ימשיכו לבצע עבירות.
- ב"כ המבקשת הפנתה לכך שלאחר הדיון הקודם במסגרתו הווארך התנאי האוסר עיסוק בתחום (דיון מיום 24.6.20), התקבלה החלטת מפקח מחלקת שירותים פיננסיים מטעם רשות שוק ההון, ביטוח וחיסכון, החלטה מיום 25.6.20 אשר במסגרתה נדחתה בקשת נש"פ "אוונו פיננסיים" (שהמשיבים הם בעליה ודירקטורים בה) לקבל רישיון למתן שירות בנכס פיננסי. "אוונו פיננסיים" נדרשה לחדול מכל פעילות של מתן שירות בנכס פיננסי תוך 30 יום מאותה החלטה.
- ב"כ המבקשת טענה כי לא ניתן לסמוך על המשיבים גם אם יעסקו בתחום כשכירים, לאור התחום שבביצוע העבירות בהן נחשדים ועל כן עתרה להארכת התנאי האוסר עיסוק בתחום.

באשר לסכום ההפקדה, ב"כ המבקשת ציינה כי בהתאם להסכמות קודמות שהושגו בין הצדדים, מחצית מסכום ההפקדה הראשונית שהפקידו המשיבים לצורך הבטחת תנאי השחרור, מיועדת לחילוט, כך שלמעשה מתוך הסך של 200,000 ₪ נותר בפועל רק סכום של 100,000 ₪ לצורך הבטחת התייצבותם של שני המשיבים ואין הצדקה לשיטתה להפחית מסכום זה.

5. ב"כ המשיבים הלין על כך שלא חלה התפתחות בחקירה מאז שחרורם של המשיבים, ציין שהחלטת הרגולטור אשר דחתה את הבקשה של נש"פ "אנו פיננסים" מלקבל רישיון, ניזונה מנתונים שהועברו אליו מהיחידה החוקרת, לדבריו ההחלטה נוגעת אך ורק לנש"פ "אנו פיננסים" ונוגעת לניהול עסק, אך אינה אוסרת על המשיבים לעסוק כסוכנים בתחום.

ב"כ המשיבים הפנה לפגיעה החמורה בחופש העיסוק של המשיבים, פגיעה שנמשכת כבר 7 חודשים. לדבריו בבקשות קודמות ביקשה היחידה החוקרת להאריך את התנאי האוסר עיסוק למשך תקופות קצרות, של 90 יום, ובדין האחרון אף הסתפקה ב- 30 יום, ועל כן הביע תמיהה שבזו הפעם מבוקש להאריך את התנאי האוסר עיסוק למשך 180 יום.

לשיטתו המבקשת לא ביססה טענותיה בדבר סכנה לציבור או בדבר חשש להמשך ביצוע עבירות.

ב"כ המשיבים הפנה למצב הכלכלי הקשה של המשיבים, בפרט על רקע נגיף הקורונה, לדבריו המשיבים על סף קריסה כלכלית.

לדבריו, המשיבה קיבלה הצעה לעסוק בתחום הנחקר לא באופן ישיר, אלא תחת פיקוח של נותן שירותים פיננסיים.

לטענתו למשיבים היו כ- 3000 לקוחות בעסק, ורק ביחס לבודדים מתוכם יש חשד למערבות בפרשה הנחקרת, כך שניתן לשיטתו להתיר למשיבה לעסוק בתחום, תחת פיקוח של נותן שירותים ותוך הצבת תנאים לרבות איסור מתן שירות ללקוחות המעורבים בחקירה, העברת דיווח שוטף של כל הלקוחות והשיקים שיעברו תחת ידה.

בנוגע לפיקדון הכספי, ב"כ המשיבים ציין כי המשיבים מתקיימים מחסדיהם של בני משפחה וחברים, וכיום מצויים על סף קריסה, על כן מבקש להחזיר לידיהם חלק מהפיקדון.

דין

רקע

6. המשיבים נעצרו ביום 13.1.2020 יחד עם עשרות עצורים נוספים, במסגרת חקירת פרשיה שעסקה בחשדות

לביצוע עבירות בניגוד לחוק איסור הלבנת הון, חוק המאבק בארגון פשיעה, חוק מע"מ, פקודת מס הכנסה, קשירת קשר לפשע, קבלת דבר במרמה ושימוש במסמך מזויף.

7. במסגרת דיוני המעצר בעניינם של המשיבים נקבע כי קיים חשד סביר בעניינם לביצוע העבירות בהן נחשדים. עניינם של המשיבים אף נדון ואושר בערכאת הערר.

כפי שנקבע מעת לעת במסגרת דיוני המעצר, חלקם של המשיבים בפרשה הוא מרכזי בשים לב לכך שחלק עיקרי מההתנהלות הפיננסית הקשורה לפרשה, על פי החשד, התבצע באמצעות נש"פ "אוונו פיננסים", אשר המשיבים הם בעליה ודירקטורים בה.

8. לאחר 33 ימי מעצר, ביום 19.2.20 שוחררו המשיבים, בתנאים מגבילים עליהם הסכימו הצדדים, תנאים אשר כללו בתחילה, בין היתר, מעצר בית מלא, ערבויות כספיות גבוהות, איסור יצירת קשר עם מעורבים אחרים בפרשה, ואיסור לעסוק במישרין או בעקיפין בכל תחומי העיסוק בגינם נחקרו בפרשה זו למשך 30 יום.

9. ביום 22.3.20 הוגשה בקשה מוסכמת על ידי ב"כ הצדדים להאריך את תוקף התנאים המגבילים למשך 90 יום, תוך שצוין במפורש כי התנאים שיוארכו כוללים איסור עיסוק במישרין או בעקיפין בתחומי העיסוק בגינם נחקרו המשיבים בפרשה זו. בקשה זו אושרה על ידי בית המשפט בהחלטה מיום 23.3.20.

10. ביום 24.6.20 התקיים דיון במעמד הצדדים ובאי כוחם. הדיון עסק בשאלת הארכת התנאים המגבילים והמשך החזקה בתפוסים. במעמד הדיון הודיעו באי כוח הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה התנאים המגבילים יוארכו למשך 30 יום וזאת מבלי שיהיה בכך כדי למנוע מהמבקשת להגיש בקשה נוספת להארכת התנאים ותוך שמירת זכותם של המשיבים להתנגד לכל בקשה נוספת שתוגש.

11. ביום 6.7.20 הגיש ב"כ המשיבים בקשה דחופה לקיים דיון בשאלת המשך הפגיעה בחופש העיסוק של המשיבים. הבקשה לקיים דיון נדחתה לאחר שקבעתי כי לא התקיימו הנסיבות המצדיקות עיון חוזר בהחלטה מיום 24.6.20.

12. ביום 20.7.20, הגישה המבקשת את הבקשה הנוכחית במסגרתה עתרה להארכת התנאים המגבילים למשך 180 יום.

13. כאמור, במעמד הדיון שהתקיים ביום 6.8.20 ניתנה הסכמת המשיבים להארכת כל התנאים המגבילים למעט ההפקדה הכספית ואיסור העיסוק בתחום.

המטריה המשפטית

14. האפשרות להגבלת חופש העיסוק כחלק מתנאי השחרור הוסדרה בסעיף 48 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) תשנ"ו 1996. (להלן: "החוק")

סעיף 48 לחוק קובע כדלקמן:

(א) שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלשבש הליכי משפט; בית המשפט רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון, לרבות;

...

(10) איסור המשך עיסוק הקשור בעבירה, ... כאשר מתקיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לביטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה;

15. שאלת האיוון הראוי בכל הנוגע לפגיעה בחופש העיסוק נדונה בהרחבה בבית המשפט העליון במסגרת בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון** (31.10.07).

בית המשפט העליון קבע שם את הדברים הבאים:

" על מנת למנוע פגיעה בחירותו של אדם, שעה שעומדת לו חזקת החפות, הכיר המחוקק באפשרות לפגוע בזכות יסוד חוקתית אחרת הנתונה לו, בחופש העיסוק. אין להקל ראש בסמכות זו. העבודה היא אחד מבסיסי חייו של האדם. חירותו של אדם לבחור במה יעסוק, עיסוקו במשלח יד כאוות רצונו, מהווים ביטוי של האוטונומיה שלו כפרט, ביטוי של הגדרתו העצמית, וככאלה הם מבטאים גם את עקרון וערך כבוד האדם.... עם חקיקת חוק יסוד: חופש העיסוק ניתן לחירות זו מעמד חוקתי על-חוקי...ומעמדה בוצר על ידי "קו ההגנה" שמציבה פסקת ההגבלה לפגיעה בחופש העיסוק.... ככל זכות אחרת, גם חופש העיסוק אינו מוחלט ועל כן לא אחת נדרש איוון ראוי בינו לבין זכויות ושיקולים אחרים יחד עם זאת, מעמדו החוקתי של חופש העיסוק והיותו מנדבכיה של חברה דמוקרטית יש להם משקל מיוחד המקרין מעוצמתו גם כאשר נדרשים אנו לערוך איוון שיש בו כדי לנגוס בזכות יסוד. כזה הוא האיוון המתבצע לעת החלטה האם לקבוע איסור עיסוק כתנאי ערובה לשחרורו של נאשם ממעצר. **על בית המשפט לשוות לנגד עיניו בין היתר את הפגיעה הקשה שיש באיסור העיסוק על הנאשם הנהנה מחזקת חפות ועל פרנסתו, את הפגיעה שיכולה להיות בהוראה כזו על משפחות העובדים התלויים בו ואת הנזק שייגרם בגין הוראה שכזו לעסקו. כן עליו להעריך האם ההליך יימשך זמן רב, באופן המשליך במישרין גם על משך התקופה לגביה יחול איסור העיסוק, ולבחון האם בנסיבות אלה מדובר באמצעי מידתי. אל מול אלה עליו לשקול את הסכנה שעלולה להיות טמונה בהמשך עיסוקו זה לבטחון הציבור או את ההקלה שתהא בכך בעבורו לשוב ולבצע את העבירה, ואת הפגיעה באינטרס הציבורי שעלולה להיגרם עם ביצוע עבירות נוספות.**" (ההדגשות שלי - נ.ח.)

בעניין סיטבון, אישר בית המשפט העליון את ההוראה האוסרת עיסוקם של המשיבים בתחום הנחקר עד לתום

ההליכים שכן נקבע כי על פי התמונה הראייתית, מעשי העבירה בוצעו בשיטתיות ובתחכום תוך שהמשיבים שם פעלו להסוות מעשיהם מהרשויות, והותרת המשך עיסוקם שם (בתחום הדלק) תקל עליהם להמשיך ולבצע עבירות מעין אלה המיוחסות להם, וזאת גם בשים לב להיותם של המשיבים מרושתים היטב בשוק הדלק, ... ובשים לב לרווח הקל והגבוה שעשוי ביצוע עבירות נוספות להניב להם, לא כל שכן עתה, לאחר שמשאביהם הכספיים הידלדלו בעקבות תפישת רכושם.

יש לציין כי בעניין סיטבון, בשלב החקירה בטרם הגשת כתב האישום לא הוטלה על המשיבים מגבלת העיסוק בתחום, אלא מגבלה זו הוספה רק לאחר שהוגש כתב האישום. צוין כי שם היה מדובר בתיק מורכב ראייתית אשר התמונה העובדתית בו מסועפת, ולכן רק כשהתבהרה התמונה באופן מספק, הוסף התנאי האמור.

ראו גם בש"פ 10937/07 **ליאורה ברקו נ' מדינת ישראל** (9.1.08), שם נאסר על המשיבה להמשיך לעסוק במקצוע עריכת הדין. בית המשפט העליון קבע:

"אי אפשר שלא לומר כי מקצוע עריכת הדין, שהוא מקצוע המשלב מזה את אמון הלקוח בעורך הדין ומזה את אמון הציבור בו, אמון הפותח לפניו גם דלתות בית האסורים לביקור לקוחותיו - מחייב נקיטת דרכי מניעה חדות. אין מנוס איפוא בשעה זו מהמשך מעצר הבית ואי העיסוק במקצוע, גם כדי שלא לאפשר חלילה שיבוש".

16.

כפי שעולה מנוסחו

של סעיף 48 לחוק, ניתן כאמור להגביל את המשך העיסוק, אם קיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק יהווה סכנה לציבור או יקל על ביצוע עבירה דומה.

בעניינם של המשיבים שבפני, אין בידי לקבל את טענת המבקשת כי המשך עיסוקם של המשיבים או מי מהם בתחום העיסוק הקשור בעבירה (מתן שירותים פיננסיים) יש בו כדי להוות סכנה לביטחון הציבור.

(גם בעניין סיטבון שלעיל, קבע בית המשפט העליון כי המשך העיסוק של המשיבים בתחום הדלק אינו מהווה סכנה לציבור כדרישת סעיף 48(10) לחוק).

המחלוקת הרלוונטית לענייננו נעוצה סביב השאלה האם קיים יסוד סביר לחשש שהמשך עיסוקם של המשיבים בתחום נשוא החקירה, עלול להקל על ביצוע עבירה דומה, והאם ניתן לאיין חשש זה בתנאים פחות נוקשים מאשר הגבלה מוחלטת על עיסוק בתחום נשוא החקירה.

17. בעניינם של המשיבים שבפני, כבר עתה התשתית הראייתית בנוגע לחלקם בפרשה ברורה די הצורך. המשיבים

הם הבעלים והדירקטורים בנש"פ "אונו פיננסים", הוא הגוף הפיננסי אשר עמד בלב הפרשה הנחקרת, והיווה את הנדבך המרכזי בכל הקשור להלבנת ההון נשוא החקירה.

מהתשתית הראייתית שהוצגה לעיוני במהלך הדיונים השונים, התרשמתי כי הפעילות הפיננסית נשוא החקירה הנוגעת להלבנת ההון, נעשתה, כך על פי החשד, באופן שיטתי ומתוחכם, תוך שהמשיבים פעלו לכאורה כדי להסוות המעשים, תוך הסתייעות בגורמים נוספים אשר פעלו בתחום השירותים הפיננסיים.

כך, שאני סבורה שבאם לא יוארך התנאי האוסר על המשיבים לעסוק בתחום נשוא החקירה, קיים יסוד סביר לחשש שהמשך עיסוקם של המשיבים בתחום, עלול להקל על ביצוע עבירות דומות.

על כן מצאתי הצדקה להאריך את איסור העיסוק בתחום.

18. עם זאת, אני סבורה כי ניתן יהיה לאפשר למשיבה המשך עיסוק בתחום נשוא החקירה בתנאים מגבילים כאלה, אשר יהיה בכוחם כדי להפיג את החשש כי המשך העיסוק יקל על ביצוע עבירות דומות. לעניות דעתי, יש מקום לתור אחר אפשרות שמחד יהיה בה כדי לצמצם את החשש שהעיסוק בתחום יקל על ביצוע עבירות דומות, ומאידך, חלופה שתאפשר למשיבה להמשיך להתפרנס ולפרנס את משפחתה.

19. כאמור, עסקינן במשיבה נעדרת עבר פלילי. עסקינן בחקירה ממושכת, אשר חלקה הגלוי נמשך כבר כ- 7 חודשים, והחקירה עוד לא קרובה לסיומה, ובהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, יש לנקוט באיסור זה באופן מידתי, תוך לקיחה בחשבון של כל הנתונים שלעיל.

ראו בעניין זה החלטת בית המשפט המחוזי בעמ"י (מרכז-לוד) 43143-03-19 **מדינת ישראל נ' גנגנה** (27.3.19):

"אזכיר כי אנו מצויים בגדר הליך של מעצר לצרכי חקירה. אין מדובר בהליך אשר אמור ליתן מענה לתקופות ארוכות, ותנאי השחרור אמורים לאפשר מיצוי החקירה ללא חשש לשיבוש ותוך הפחתת מסוכנות. נגד המשיב טרם הוגש כתב אישום, וחשדות, גם אם קיימים, אינם כאלה אשר מצדיקים מניעה מוחלטת של ביצוע עבודות חוקיות.

... המשיב ככל אדם רשאי לעסוק בכל עיסוק חוקי ואין הוא נדרש לאישור מראש של הרשות החוקרת. הבקשה לאסור עליו באופן מוחלט את עיסוקו הרגיל משמשת במקרה זה כדרך לעקוף את הוראות ההליך המנהלי הרגיל אשר נועד להתמודד עם סיטואציות מעין אלה, ולא מצאתי הצדקה לכך שביהמ"ש בהליך הפלילי יטול על עצמו מלאכה זו. ...מדובר בבקשה הפוגעת בזכות חוקתית בחופש העיסוק ודומה כי מקומה להיענות רק בנסיבות חריגות, אשר אינן מתקיימות במקרה זה לנוכח חומרי החקירה שהוצגו בפני."

20. אינני שותפה לביקורת שהשמיע ב"כ המשיבים על היחידה החוקרת לפיה אינה מוצאת את ידיה ורגליה וכי החקירה לא התקדמה מאז שחרורם של המשיבים. החקירה התקדמה ועודנה מתקדמת. עסקינן בחקירה רחבת היקף, מרובת נחקרים, כפי שעלה בדיונים קודמים נאספו עד כה למעלה מ- 150 קלסרים של חומרי חקירה, החקירה מלווה על ידי הפרקליטות, ועם זאת החקירה עדיין אינה קרובה לסיום. ולא בשל התנהלות לא תקינה מצד היחידה החוקרת.

21. לאור מכלול הנתונים, ובשים לב לכך שהחקירה עוד צפויה להימשך זמן לא מבוטל, ככל שיהיה בידי המשיבה להציג מקום עבודה, במקום אשר בעליו מודע לחשדות המיוחסים לה, מעסיק אשר יסכים להעסיק אצלו את המשיבה כשכירה, יסכים לחתום על ערבות צד ג' גבוהה, יסכים לפקח על כל פעולותיה הפיננסיות של המשיבה בהיותה מועסקת אצלו ולדווח על כל הכנסה שמפיקה המשיבה במקום עסקו, יפקח כי המשיבה לא תיתן שירות למי מהמעורבים בפרשה או מי מטעמם, ניתן יהיה להגיש בקשה מתאימה, והבקשה תיבחן לגופה.

להערכתו במגבלות המפורטות, ככל שהמעסיק המוצע יתייצב בבית המשפט וימצא מתאים למלאכת הפיקוח, ניתן יהיה לאיין באופן מניח את הדעת את החשש שהמשך עיסוק המשיבה בתחום הנחקר יקל על ביצוע עבירות דומות.

22. ערה אני להחלטה מיום 25.6.20, שניתנה על ידי ד"ר ברקת, המפקח על נותני שירות פיננסים ברשות שוק ההון, ביטוח וחיסכון, (להלן - "המפקח") אשר דחה את בקשתה של "נש"פ אונו פיננסים, לקבל רישיון למתן אשראי, ו"אונו פיננסים" ודרש ממנה תוך 30 יום לחדול מכל פעילות של מתן אשראי.

לא מצאתי כי אותה החלטה הטילה איסור כלשהו על המשיבה לעסוק באופן גורף בתחום מתן אשראי.

למען הסר ספק, אין בהחלטתי זו כדי להתיר את אשר אסר המפקח על תחום מתן האשראי, וככל שהגורם המפקח מצא, או ימצא בעתיד לאסור על המשיבה לעסוק בתחום מתן אשראי באופן כזה או אחר, לרבות כשכירה, אין בהחלטה זו כדי להתיר את העיסוק ככל שנאסר או יאסר.

אף אין בהחלטתי זו כדי להביע עמדה בדבר התאמתם של המשיבים לעסוק בתחום מתן האשראי, בין היתר בשים לב לחוזר "יושר ויושרה" אשר הוזכר בהחלטתו של המפקח.

במסגרת החלטה זו לא נשקלו השיקולים המנהליים עליהם ממונה המפקח, אלא רק שיקולים הנוגעים לחקירה: לצורך בתנאים מגבילים כדי להבטיח שלא תשובש החקירה ושלא תבוצענה עבירות דומות.

23. בנוגע למשיב: לא מצאתי לקבוע מתווה אפשרי להמשך עיסוקו של המשיב בתחום נשוא החקירה, שכן המשיב לא התייצב לדיון, לא טען בפני כי הוא מבקש להיות מועסק בתחום נשוא החקירה או כי יש גורם צד ג' אשר מעוניין להעסיקו תחת חסותו. ככל ואפשרות זו רלוונטית גם בעניינו של המשיב, תיבחן אפשרות זו, ויערך האיזון

המתאים, בין היתר בשים לב לעברו של המשיב.

24. באשר לסכום ההפקדה:

בקופת בית המשפט מופקד סכום של 200,000 ₪, מתוכם 100,000 ₪ בתיק מ"י 28520-01-20 על שמו של המשיב, ו- 100,000 ₪ בתיק מ"י 28561-01-20 על שמה של המשיבה.

25. בראשית הדרך תנאי השחרור כללו כאמור, גם מעצר בית מלא ואיסור יצירת קשר עם מעורבים בפרשה. מאז שחרורם של המשיבים הוקלו תנאי השחרור וכיום כבר אינם כוללים מעצר בית או איסור יצירת קשר.

26. ביום 15.3.20 התקיים דיון בתיק ה"ת 22364-03-20 בעניינם של המשיבים. במהלך הדיון הגיעו הצדדים להסכמה לפיה ישוחררו חלק מהתפוסים שנתפסו אצל המשיבים, כמו גם יבוטלו חלק מההקפאות על חשבונות הבנק של המשיבים.

במסגרת אותו הדיון ניתנה הסכמתו של המשיב כי הסך של 100,000 ₪ אשר הופקד כתנאי לשחרורו בתיק 28520-01-20 לא יוחזר לו בשום שלב אלא ישמש לצורך חילוט בשווי, ויוחזר לו רק אם יזוכה, או במידה ויורשע ולא יקבע חילוט.

27. לפיכך, לאור הסכמת הצדדים, ממילא לא ניתן להשיב למשיבים את הסך של 100,000 ₪ עליו הוסכם כי ישאר מופקד לצורך חילוט עתידי.

28. אם כן, המחלוקת בנוגע לפקדון הינה מצומצמת ומתמקדת ביחס לסכום של 100,000 ₪ אשר מופקד בתיק מ"י 28561-01-20 ואשר אמור לשמש להבטחת תנאי שחרורם של שני המשיבים.

29. כאמור, חלפו 6 חודשים מאז שחרורם של המשיבים. לא נטען כי המשיבים הפרו את התנאים. מאז שחרורם נכנס המשק למצב חירום עקב נגיף הקורונה. דבר שנתן את אותותיו הן על המשיבים והן על בני משפחתם וחבריהם אשר תמכו בהם כלכלית מאז מעצרו.

כאמור, כיום חלק מתנאי השחרור כבר אינם עוד בתוקף.

יש להדגיש כי המשיבים הם בני זוג. איסור העיסוק בתחום נשוא החקירה גדע באחת את אפשרותם של שני בני הזוג להתפרנס. לבני הזוג 5 ילדים קטינים אשר תלויים בפרנסתם. בשל תנאי שחרורם של המשיבים, מזה 7 חודשים לא

היה בידי המשיבים פרנסה לביתם.

לפיכך, אני סבורה כי בנסיבות המיוחדות הללו, יש מקום, ולו לפנים משורת הדין, להתחשב במידה מסויימת בסכום ההפקדה, ולו למען ילדיהם של המשיבים.

סיכום של דבר:

30. אני מורה על הארכת התנאי האוסר על המשיבים לעסוק בתחום נשוא החקירה למשך 180 יום. ככל שיהיה בידי המשיבה להציג מקום עבודה, כשכירה, אצל מעסיק אשר יסכים לפקח עליה במתווה שפורט עליו, רשאית להגיש בקשה והחלופה תיבחן לגופה.

31. אני מורה על הארכת התנאי הנוגע לפקדון הכספי, תוך שהפקדון יועמד על סך של 140,000 ₪. מתוכם 100,000 שמופקדים בתיק 28320-01-20 ו- 40,000 ₪ שמופקדים בתיק 28561-01-20. הסכום הכולל של 140,000 ₪ ישמש להבטחת תנאי שחרורם של שני המשיבים, ביחד ולחוד.

המזכירות תחזיר למשיבה סך של 60,000 ₪ מתוך הפקדון שבתיק 28561-01-20 וזאת בכפוף להעדר עיקולים על הפקדון.

32. נוכח הסכמת הצדדים אני מורה על עיכוב ביצוע החלטה זו למשך 48 שעות.

33. המזכירות תודיע בדחיפות לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אב תש"פ, 12 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.